

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 489-01-13

בפני כב' השופטת ג'מילה ג'בארין כליפה

התובע ג.ש.

נגד

הנתבעת ע.ע.

בענין הקטינה: ע.ע. (קטינה)

החלטה

בפני בקשה למתן צו מניעה זמני ובקשה לקביעת הסדרי ראייה בין אב לבין בתו הקטינה.

בגדרי בקשה זו עולה השאלה האם יש להורות על החזרת קטינה בגיל הרך לאזור מגוריה בצפון הארץ, שעה שבעת בירור תביעות להסדרי ראייה ואבהות, העתיקה האם (יחד עם הקטינה) את מקום מגוריה לדרום הארץ, ללא ידיעת האב והסכמתו וללא אישור בית המשפט?

רקע עובדתי וטענות הצדדים:

1. התובע, רווק ומתגורר כיום ביישוב בצפון (הלך: "התובע" ו/או "האב").
הנתבעת, רווקה, אם לבת ממערכת יחסים קודמת, שהתגוררה במושב בצפון עד לתקופה האחרונה (הלך: "הנתבעת ו/או האם").
2. הצדדים הכירו בשנת 2011, ולאחר תקופה קצרה, עבר התובע להתגורר בשכירות בסמיכות למקום הנתבעת, ביישוב בצפון.
בהמשך, וכתוצאה מניהול מערכת יחסים בין הצדדים, נכנסה הנתבעת להריון והיא הודיעה לתובע על כך. אולם במהלך תקופת ההריון, הצדדים נפרדו זה מזו; לאחר מכן, נולדה לצדדים בת (להלן: "הקטינה"); ודוק, מאז לידת הקטינה ועד היום (כ- 5 חודשים), הנתבעת לא איפשרה לתובע לראות את בתו הקטינה.
3. בין הצדדים התגלעה מחלוקת באשר לקטינה והחלו הליכים משפטיים ביניהם:
בתאריך 21.11.12, הגיש התובע תביעה לאבהות במסגרת תמש 39740-11-2, וכן תביעה לקביעת הסדרי ראייה בינו לבין הקטינה במסגרת תמ"ש 39770-1-12. ביום 29/11/2012 הגיש התובע בקשה למתן צו עיכוב יציאה הקטינה מהארץ.

ביום 3/12/2012 הגישה הנתבעת בקשה למתן אורכה להגשת כתבי הגנה למשך 30 ימים.

בתאריך 13.12.12 הגישה הנתבעת בקשה למתן צו הגנה במסגרת ה"ט 27116-12-12 בבית משפט השלום בצפת. בית המשפט נתן צו במעמד צד אחד (החלטה מתאריך 13.12.12); דיון במעמד שני הצדדים נקבע ליום 25.12.12 (לאחר דחיית דיון מ-19.12.12).

בתאריך 24.12.12, יום לפני הדיון שנקבע, הגישה הנתבעת "בקשה בהולה להעברת דיון", במסגרתה, הודיעה הנתבעת כי נאלצה לעבור עם שתי בנותיה לדרום, וביקשה להעביר את הדיון בצו ההגנה לבית המשפט בבאר השבע; בית המשפט קבע את הבקשה לדיון במעמד שני הצדדים.

הנתבעת לא התייצבה לדיון מתאריך 25.12.12 וצו ההגנה שניתן במעמד צד אחד, בוטל.

הנתבעת הגישה בקשה לכבוד נשיא בית המשפט העליון להעברת הדיונים מבית המשפט לענייני משפחה בטבריה לבית המשפט בבאר שבע, וכבוד בית המשפט העליון בהחלטתו מתאריך 17.1.2013 דחה את הבקשה להעברת מקום הדיון לבית המשפט בבאר שבע.

4. בתאריך 1.1.2013, הגיש התובע תביעה למתן צו מניעה/עשה האוסר על הנתבעת להעתיק מקום מגוריה של הקטינה מהמושב בצפון, לדרום או לכל מקום רחוק ממקום מגוריו.

בית המשפט בהחלטתו מתאריך 2.1.2013, לא נעתר לבקשה למתן צו במעמד צד אחד, וקבע דיון במעמד שני הצדדים לתאריך 27.1.2013.

הנתבעת הגישה בתאריך 23.1.2013 תגובה מטעמה, במסגרתה התנגדה לבקשת התובע.

בדיון נחקרו שני הצדדים ובסיום סיכמו ב"כ הצדדים את טענותיהם בעל פה, כאשר כל אחד נותר איתן בעמדתו.

טענות התובע:

5. התובע מבסס את בקשתו על מספר נימוקים עיקריים:

א. לשיטתו, העתקת מקום המגורים במפתיע לדרום הארץ, נעשתה כסעד טאקטי בתגובה להליכים המשפטיים בה נקט כנגד הנתבעת, כאשר המטרה הינה סיכול קיום הסדרי ראייה בינו לבין בתו הקטינה; הנתבעת שמה את צרכיה בראש ובראשונה ואינה מכירה בחיוניות הקשר בין הקטינה עם שני הוריה. מאז לידת הקטינה, התובע לא ראה בתו וזאת על אף פניותיו החוזרות ונשנות בעניין זה לנתבעת (מפנה להתכתבויות ב"מייל" נספח ב' לבקשה), כאשר זו אינה מקדמת זאת תוך שהיא "מרוויחה זמן".

ב. התובע אף מעלה ספק בגרסת האם לפיה היא אכן עברה לדרום, וזאת משאין ראייה לכך ובשים לב לסתירה בגרסאותיה בעניין זה, כאשר פעם טוענת כי מדובר בסעד מתוכנן ופעם אחרת טוענת כי "תלשה" את בתה ועברה לאור ההטרדות מצד התובע כלפיה.

ג. העתקת מקום המגורים באישון לילה מצפון לדרום הארץ, הינו בגדר מחטף תוך התעלמות מהוראות החוק המחייבות הסכמה של שני ההורים או פנייה מקדימה לבית המשפט בעניין.

ד. העתקת מקום המגורים, הינה בגדר עשיית דין עצמית, תוך חוסר תום לב ופגיעה בטובת הקטינה, וזאת משמדובר בשינוי דרסטי במקום המגורים ללא הסכמה בשעה שמתנהלים הליכים משפטיים.

ה. מתן הצו הינו הכרחי וחיוני כאשר מאזן הנוחות נוטה לטובתו, שכן הנזק העלול להיגרם לו במקרה ולא יינתן צו, עולה לאין שיעור על הנזק העלול להיגרם לנתבעת באם יינתן; באי מתן צו, משיגה הנתבעת את מבוקשה בנייתוק כל קשר בין התובע לבין בתו הקטינה, תוך "קביעת עובדות בשטח" לפיהן ייאלץ התובע לנסוע למשך שעות ארוכות בכדי לראות את הקטינה.

ו. לאור הנימוקים לעיל, מבקש התובע לאסור על העתקת מקום מגורי הקטינה ועל החזרתה למקום קרוב יותר על מנת לאפשר לו לקיים הסדרי ראייה סבירים.

טענת הנתבעת:

6. הנתבעת בתורה מבקשת לדחות את הבקשה כאשר לדידה, יש לה זכות יסוד להעתיק מקום מגוריה לכל מקום שתראה, וטוענת:

א. הנתבעת אינה חולקת על היותו של התובע אביה הביולוגי של הקטינה, אינה מתנגדת לקשר ביניהם ומבינה אף חשיבות קשר כזה, אך לטענתה, היא "בקשה זמן" לצורך מציאת איזון בחייה במיוחד אחרי הלידה, אך התובע לא התחשב בה ולא הבין אותה.

ב. הנתבעת מעוניינת בבניית קשר בריא בין האב לקטינה, אך מאחר והתובע סבל בעבר מבעיות נפשיות היא מבקשת כי הסדרי הראיה יתקיימו תחת פיקוח מוקפד ולאחר בדיקה מעמיקה של מצבו הנפשי הנוכחי של התובע, ולאחר הגשת תסקיר של פקידת סעד.

ג. לעניין המעבר לדרום – לשיטתה, מדובר במעבר מתוכנן, וזאת על רקע הסיבות שלהן: הפסקת עבודת הנתבעת עקב צמצומים, יוקר המחיה ביישוב בצפון, מציאת מסגרת חינוכית מתאימה לבתה הבכורה, וגם התנהגותו הכפייתית האלימה והמטרידה של התובע כלפיה היא ובנותיה אשר הייתה "הקש ששבר את הגמל" ודחף אותה להזדרז בביצוע המעבר; היא הוסיפה, כי לא היה מדובר "במחטף", שכן היא ועוד לפני לידת הקטינה, עשתה בירורים לגבי שינוי מקום המגורים ובפרט שינוי המסגרת החינוכית של בתה הבכורה, ואף קיבלה פרטים מלאים לגבי בית הספר (שהינו בית ספר דמוקרטי – סביבתי ופתוח) בסמוך מאוד ללידת הקטינה.

הנתבעת בתורה מייחסת חוסר תום לב בהתנהגות התובע אשר לשיטתה פגע בכבוד, בביטחון ובפרטיות וכך נאלצה לברוח ממנו.

ד. מאזן הנוחות נוטה לעברה היא ולא הוא; הנתבעת ובנותיה השתלבו זה מכבר בדרום, התארגנו בבית החדש, השתלבו גם במערכת חינוכית (הבת הבכורה), בטיפת חלב, קופת חולים וכו', כאשר הקטינה בת 4.5 חודשים שאינה קשורה למקום מגורים כלשהו והיא קשורה בשים לב לגילה אך לאימה, לא נפגעה מהמעבר. מה גם שבמקום החדש יש בטחון שקט ושלווה; במצב זה, קבלת הבקשה תסב נזק לקטינות ותערער את שגרת החיים; הנתבעת ביקשה להתחשב גם בהיותה אם חד הורית, מטפלת בשתי קטינות, ומצד שני אין לה אמצעים כלכליים ואינה מקבלת מזונות, כאשר גם דירתה בצפון הושכרה כבר לצד ג'.

ה. לשיטתה יש הבדל בין מצב של הורים שגרו ביחד תחת קורת גג אחת ודרכיהם נפרדו, לבין מצב כאן כאשר הצדדים לא חלקו זוגיות ולא מגורים משותפים טרם לידת הקטינה ובכך למעשה לא נוצר לעת עתה, בין התובע לקטינה קשר של הורה ילד.

ו. לסיכום, מבקשת הנתבעת לדחות את הבקשה, להזמין תסקיר פקידת סעד בענין טובת הקטינה והסדרי ראייה, חלוקת הסדרי הנסיעה, ביצוע הערכת מסוכנות לאב בשל מצבו הבריאותי.

על המדוכה:

7. בנסיבות מקרה דנן, האם יש מקום ליתן צו מניעה זמני האוסר על העתקת מגורים של הקטינה מצפון לדרום הארץ?

דיון והכרעה

8. עניין מגוריו של קטין הוא חלק מענייני המשמורת והאפוטרופסות; סעיף 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות התשכ"ב-1962, קובע בזו הלשון: "אפוטרופסות ההורים כוללת את החובה והזכות לדאוג לצרכי הקטין, לרבות חינוכו, לימודיו, הכשרתו לעבודה ולמשלח-יד ועבודתו, וכן שמירת נכסיו, ניהולם ופיתוחם; וצמודה לה הרשות להחזיק בקטין ולקבוע את מקום מגוריו, והסמכות לייצגו".

קביעת מקום מגוריו של קטין, תיעשה בהסכמה משותפת של שני ההורים (סעיף 18 לחוק הכשרות), ובאין הסכמה, על בית המשפט להכריע במחלוקת בהתאם לעקרון טובת הילד, כקבוע בסעיף 25 לחוק.

9. על מנת לבחון את טובת הקטין בשאלת קביעת מקום מגוריו, השנוי במחלוקת, ניתן להיעזר במספר שיקולים: איכות הקשר בין הילדים לבין כל אחד מההורים; היכולת האובייקטיבית והסובייקטיבית לשמירת הקשר בין הילדים להורה שהמשמורת אינה בידיו; נכונות ההורה שבידיו המשמורת לסייע בקיומו של קשר כזה, דעתם של הקטינים, הקושי שייגרם להורה המשמורן כתוצאה מההחלטה, וזאת בשל העובדה כי פעמים רבות טובתו של הילד קשורה באופן הדוק למצבו הנפשי של ההורה; זאת ועוד, יש לבחון את עקרון טובת הילד, מעת לעת, על פי הנסיבות והתנאים המשתנים. כל החלטה שתתקבל, גם בתנאים המשתנים צריכה להבטיח את המשך הקשר בין הילדים לבין ההורה הלא משמורן, תוך שקילת כל נתון ונתון במכלול הנסיבות הקשורות לעניין, תוך מתן משקל יחסי לכל אחד מהם, וכל זאת, תוך ראיית טובת הילדים כנקודת מוצא ראשונה ואחרונה לצורך ההכרעה (ראה עמ"ש 12-07-35652 א' ב' ח' נ' ע.ג., ניתנה רשימה מורחבת של שיקולים שמן הראוי לקחתם בחשבון. ראה גם תמש 12-08-11425 לונ נ'פלונית).

למותר לציין כי כל מקרה ידון לגופו, ועל פי נסיבותיו כאשר עיקרון טובת הקטין הוא מנחה כעקרון על, את בתי המשפט.

הכרעה:

10. תחילה, ברצוני לציין כי לאור הצהרתה של האם בכתבי ההגנה ובתגובה לבקשה לצו מניעה זמני וכן בפתח הדיון במעמד שני הצדדים מיום 27/1/2013 כי היא מעוניינת ומסכימה לקיום הסדרי ראייה בין האב לבין הקטינה, נעשו מאמצים ע"י ביהמ"ש לגבש הסכמות בין הצדדים לקיום הסדרי ראייה וזאת ללא צורך בדיון בבקשה לצו מניעה האוסר על העברת מקום המגורים. אבל, ומשהתברר כי הצהרותיה של הנתבעת לא תאמו את כוונותיה האמיתיות והיא הביעה נכונות להביא הקטינה פעם בחודש בלבד ל- xxx לקיום הסדר ראייה של מספר שעות עם התובע, התקיים דיון בו נחקרו הצדדים על תצהיריהם והצדדים סיכמו טענותיהם.

11. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ושמעתי את הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, כי טובת הקטינה מחייבת, בשלב זה לפחות כסעד זמני, לאסור על האם להעתיק את מקום המגורים לדרום, וזאת מאחר ונוכחתי והתרשמתי מעדויות הצדדים ונסיבות הענין כי העברת המגורים, אם בכלל, לדרום, באה במטרה לסכל קיום הסדרי ראייה בין התובע לבין הקטינה. הצהרותיה של האם בעניין נכונותה לקיום הסדרי ראייה בין התובע לבין הקטינה הינן הצהרות מן השפה אל החוץ והתנהלותה מעידה על ההיפך, והכל מהטעמים כפי שיפורטו להלן.

12. התנהלות האם כבר במהלך ההיריון ולאחר הלידה, הייתה נגועה בחוסר תום לב, זאת במיוחד משלא אפשרה לאב לראות את בתו הקטינה מאז הלידה ועד היום (כ- 5 חודשים) וזאת ללא טעם מוצדק, ותוך התעלמות מקיומו בחיי בתו הקטינה.

מעדות הנתבעת עצמה עולה כי לא היו לה ספיקות בעניין אבהותו של התובע בקשר לקטינה. הנתבעת העידה כי כבר בתחילה, וכשידעה שהיא בהריון, הודיעה מייד לתובע; בהמשך האחרון אף ליווה אותה בחלק מהבדיקות ושילם גם עבור חלקן (עדות האם עמ' 7 ש-25). על אף זאת, הנתבעת לא הודיעה לתובע על יום הלידה. האם לא דיווחה למשרד הפנים במעמד הלידה או לאחר מכן כי התובע הינו אביה של הקטינה, ואף הוציאה לה דרכון ללא ידיעת האב. רק לאחר הגשת כתב תביעה לאבהות נאותה הנתבעת להסכים בעניין רישום התובע כאביה של הקטינה, ופסק דין ניתן בהתאם, לאור הסכמת הצדדים בדיון בפני רק ביום 27/1/2013, וזאת על אף שהצדדים עצמם היו יכולים לפנות למשרד הפנים ולדווח על הלידה ועל פרטי האב ללא צורך בהתערבות בית המשפט וללא צורך בפסק דין הצהרתי.

13. הלכה למעשה, האם לא אפשרה לאב עד לעת זו לראות את בתו הקטינה ולו מבט עין, על אף רצונו העז לכך, ועל אף פניותיו הרבות ונשנות לאם בעניין זה; האם לא סיפקה טעם מבורר להתנהלות זו.

טענתה של הנתבעת כי ברצונה להגיע תחילה להסכמות ביניהם, אינה מצדיקה מניעת קשר בין האב לבין בתו הקטינה; הנתבעת לא פירטה לאיזה הסכמות היא עותרת ולא הוכיחה כי התובע סיכל גיבוש הסכמות אלה.

בנוסף, האם טענה כי לא הסכימה שהאב יראה את בתו בשל התנהלותו הבלתי יציבה ובלתי עקבית. בכתב ההגנה אשר הוגש מטעמה ביום 6/1/2013 בעניין התביעה להסדרי ראייה טענה הנתבעת, כי התובע הטריד אותה והתעלל בה נפשית וכי היא הגישה ביום 13/12/2012 בקשה לצו הגנה מפני התובע ובקשתה נעתרה. הנתבעת העלימה מעיני בית המשפט ולא ציינה בכתב ההגנה כי בקשתה למתן צו הגנה נדחתה עקב אי התייצבותה לדיון שנקבע במעמד שני הצדדים ליום 25/12/2012 והצו שניתן במעמד צד אחד כנגד התובע בוטל; כך שטענותיה של הנתבעת בעניין הטרדות התובע לא הוכחו. יתירה מזו, העובדה שהתובע היה מבקש מהנתבעת לראות את בתו, אינן יכולות להיחשב כהטרדה, שכן הוא עומד על קיום זכות הנתונה לו כאב, בדיוק כמו שהזכות נתונה לה כאם.

גם הטענה בדבר מצבו הנפשי של האב, אין בה כדי להצדיק מניעת כל קשר בינו לבין בתו הקטינה; מעדותו של האב עולה, כי הלה עבר משבר פסיכוטי מלפני כשלוש שנים, בעקבותיו אושפז בכפייה בבית חולים למשך שבועיים, אחר כך עבר למרכז שיקום למשך 4 חודשים, וכי ומאז המשבר הנפשי ועד היום, נמצא במעקב של פסיכיאטר וזאת לצורך מעקב מצבו הרגשי והנפשי; אמנם, מצבו הרפואי של התובע מחייב בדיקה של הגורמים המוסמכים ואנשי המקצוע לעניין קביעת הסדרי הראייה והאם יש צורך בפיקוח של שירות הרווחה או צד שלישי, אך אינו מצדיק מניעת הסדרים אלה.

מעדויות הצדדים עולה כי מערכת היחסים בין הצדדים נוצרה אחרי האשפוז הכפוי של התובע, והנתבעת הייתה מודעת למצבו הרפואי של התובע, אך הנתבעת לא טענה כי התובע הינו במצב נפשי שאינו מאפשר לו לראות את הקטינה או במצב נפשי המסכן את הקטינה והיא אף הביעה נכונות שהוא יבוא ויראה את הילדה בבאר שבע, ואף היא תביא הקטינה פעם בחודש לשוב באיזור הצפון.

לא רק זאת, גם במהלך ההליך כאן, האם לא שיתפה פעולה ולא הגיעה ליחידת הסיוע לצורך הסדרת מפגשים כאלה, על אף שהצדדים הופנו ליחידת הסיוע מפורשות לצורך הסדר מפגשים זמניים.

בית המשפט בהחלטתו מתאריך 3/1/2013 ציין כי בהתחשב בגילה של הקטינה, יש מקום לקביעת הסדרי ראייה זמניים בנוכחות האם או צד שלישי, אף בטרם קבלת תסקיר וכי האם תשקול בחיוב בשנית לפנות ליחידת הסיוע שתסייע לצדדים להגיע להסכמות, ולו ראשוניות. חרף החלטה זו, האם לא הגיעה ליחידת הסיוע וגם לא אפשרה לאב לראות את בתו הקטינה.

מלבד זאת, האם לא סיפקה כל טעם סביר אחר למניעת קשר בין האב לבין בתו הקטינה ;
התנהלותה זו של האם מעלה ספק באשר לרצינות וכנות כוונותיה שיהיה קשר בין האב
לבתו הקטינה, ומעידה אף על מטרותיה לסכל בקיום קשר ביניהם.

14. בתוך זאת, האם ביצעה מעבר במחטף ללא ידיעת וללא הסכמת האב, תוך הנחת עובדה
מוגמרת:

הנתבעת, ובשעה שמונחת בפני בית המשפט זה, תביעות של האב להסדרי ראייה ואבהות,
ביקשה אורכה להגשת כתב הגנה ביום 3/12/2012, ובמסגרת תגובה שלה מתאריך
2.1.2013 לבקשת האב לקבוע הסדרי ראייה דחופים, טענה הנתבעת שם כי היא עברה
לאחרונה לדרום הארץ, וזאת מבלי לציין את העיר אליה עברה או הכתובת. בית המשפט
כבר אז בהחלטתו מתאריך 3.1.2013 ציין כי האם לא רשמה את הכתובת החדשה שלה
לצורך מינוי פקידת סעד במקום מגורי הקטינה.

הנתבעת ובמסגרת הבקשה להארכת כתב הגנה שהוגשה ביום 3/12/2012 טענה כי היא
נמצאת בסיומה של שנת אבל עקב מות אחיה, והמשפחה עסוקה בהכנת טקסי אזכרה ועל
כן מבקשת אורכה להגנה, בעוד שמעדותה עולה כי היא העתיקה מקום המגורים ביום
17/12/2013, כך שההתרשמות הינה כי הנתבעת ביקשה "להרוויח זמן", כדי להעתיק
מקום המגורים ולהציב בפני בית המשפט ובפני האב עובדה מוגמרת בשטח.

ניסיון מתמשך זה מצד הנתבעת להיתמם ולא לגלות עובדות חשובות כאלה נגוע בחוסר
תום לב.

האם הגדילה ולא ביקשה אישור בית המשפט למעבר כזה; האם לא נתנה הסבר סביר
ומשכנע לשאלה מדוע לא עתרה מבעוד מועד לבית המשפט בעניין זה ופעלה על דעת
עצמה באופן חד צדדי תוך התעלמות "מטובת הקטינה" ותוך התעלמות מזכויות האב.
טענתה בעניין זה כי "נאלצה" לברוח לא הוכחה ואני דוחה אותה.

15. האם לא הוכיחה כדבעי את הסיבות שעמדו בבסיס החלטתה להעתיק את מקום מגוריה:

א. גרסתה של הנתבעת לפיה בשל התנהגותו של התובע היא ברח ונאלצה לעזוב
אינה מקובלת עלי ואינה מהימנה.

ראשית - טענות אלה בעניין הטרדות התובע הועלו לראשונה רק לאחר שהתובע
הגיש התביעות לאבהות והסדרי ראייה, התלונה במשטרה הוגשה ביום
28/11/2012 לאחר הגשת התביעות של האב, וכך גם הבקשה לצו הגנה שהנתבעת
לא עמדה על קיומו, ובסופו של יום בוטל בהעדר התייצבות מטעמה לדיון.

שנית - הנתבעת לא ידעה להסביר כיצד גרסתה בעניין הטרדות מצד התובע לא
באו לידי ביטוי ב"מיילים" ששלחה לו, התנהגות זו של האם מעיבה על מהימנות
גרסתה.

שלישית - גרסה זו אינה מתיישבת עם גרסתה היא כי מדובר במעבר מתוכנן ולא
היה מדובר "במחטף", כאשר העידה שעוד לפני לידת הקטינה, עשתה בירורים
לגבי שינוי מקום המגורים ובפרט שינוי המסגרת החינוכית של בתה הבכורה,
ואף קיבלה פרטים מלאים לגבי בית הספר;

רביעית - גם אם נלך לפי שיטת הנתבעת, כי עוד לפני הלידה הספיקה לבדוק
ולברר שינוי מקום המגורים ובית הספר של הבת הבכורה, אז מדוע כבר אז, לא
יידעה את האב ולא שיתפה אותו בעניין זה או לא ניסתה לקבל הסכמתו לכך?

ב. בעדותה בפניי, טענה הנתבעת כי השיקול המרכזי בהחלטתה להעתיק את מקום
מגוריה, הינו טובת בתה הבכורה, (עמ' 12-30-28). האם הסבירה, כי כבר לפני
הלידה ביררה עניין בית הספר, כאשר בדרום מצאה בית ספר (שהינו דמקרטי -

סביבתי ופתוח הפועל בצורה מדהימה), הסבר זה אינו משכנע ואינו מקובל עליי. האם ובתה הבכורה מתגוררות במושב בצפון מזה 9 שנים, כך שלדידי, לבוא עתה ולהעביר את הקטינה למקום חדש, סביבה חדשה, בית ספר חדש ובניית קשרים חברתיים חדשים, באמצע שנת הלימודים מעלה סימני שאלה רבים לעניין כוונות המעבר.

חשוב לציין, כי הנתבעת לא הציגה בפניי שום אישורים ומסמכים לענין בית הספר או השתלבות הבת במסגרת חינוכית כלשהי בדרום.

ג. שיקול נוסף, עניין עבודתה של הנתבעת - כאן מסרה הנתבעת גרסאות סותרות; הנתבעת טענה תחילה בתגובתה כי ברקע המעבר הייתה הפסקת עבודתה עקב צמצומים, אולם בהמשך בפתח הדיון מיום 27.1.2013, טענה ב"כ הנתבעת כי "האם אינה עובדת כעת", כאשר בחקירתה של הנתבעת עצמה בפניי התברר כי היא עדיין עובדת באותו מקום עבודה בצפון! האם הינה מנהלת אדמיניסטרטיבית בעמותת xxx בצפון, והיא עדיין עובדת שם מטווח ארוך באמצעות טלפון ואינטרנט, אך וזאת עד סוף החודש לטענתה.

שינוי בגרסה בעניין זה עומד לחובת הנתבעת ומכרסם במהימנות גרסתה, כאשר גם טענתה האחרונה שהיא אמורה לסיים את עבודתה לא נתמה בכלום. כך שגם טעם זה למעבר, לא הוכח.

ד. לסיכום - האם לא הוכיחה את הטעמים שעמדו לטענתה ברקע להעתקת מקום המגורים.

16. הנתבעת לא סיפקה סיבה או הסבר סביר אחר להעתק מקום המגורים. הנתבעת ובתה מתגוררות ביישוב בצפון מזה כשש שנים, מקום העבודה של הנתבעת היה באיזור הצפון גם לאחר המעבר הנטען לדרום. בחירת הדרום כמקום מגורים, הינה תמוהה ומוזרה, במיוחד משלא הוכח כי לנתבעת יש זיקה למקום זה כגון: מקום עבודה, בן-זוג, משפחה או כל נימוק מוצדק אחר.

מעבר זה, בנסיבות אלה, מחזק טענותיו וחששותיו של התובע כי המעבר נועד לסכל הסדרי ראייה או קשר בין התובע לבין הבת הקטינה.

17. טענות הנתבעת כי היא והבנות השתלבו במקום החדש לא נתמכו בשום ראיות. הנתבעת לא צירפה שום מסמך או ראייה בעניין המעבר לדרום. היא לא הציגה חוזה שכירות, כתובת מדויקת למגורים, אישור בעניין השתלבות הבת הבכורה בבית ספר, רישום בטיפת חלב לגבי התינוקת או בקופת חולים או כל מסמך אחר המעיד על המעבר.

18. בהעתקת מקום המגורים לדרום, יש קושי בקיום קשר רציף בין האב לבין בתו הקטינה ובסופו של יום יש משום פגיעה בטובת הקטינה עצמה.

האב הביע רצון עז להיות בקשר עם בתו הקטינה ולקחת חלק בחייה בתור אבא; אך במעבר לדרום הארץ, ספק אם אפשר לקיים או לבנות קשר כזה, ובמיוחד בשלב זה כאשר טרם נבנה קשר כלשהו בין האב לבתו וכאשר הקטינה עדיין הינה בת מספר חודשים, שעוד לא הכירה ולא מזהה את אביה ואינה יכולה לנהל איתו קשר מלבד במפגשים פיזיים.

העברת מקום מגורים של קטינה במרחק גדול כזה, שעה שעדיין אין קביעה בעניין המשמורת ואין קביעה בעניין הסדרי הראייה, ואף טרם נבנה קשר כלשהו בין התובע לבתו הקטינה וטרם הוגשו חוות דעת מאנשי המקצוע בעניין בניית הקשר בין האב לבין הקטינה; מביאה לביטול הנוכחות היומיות של האב בחיי הקטינה, מקשה על קיום קשר רציף ואיכותי ביניהם, מגבירה תחושת הריחוק ופוגעת בקרבה ביניהם, מהווה חוסר עצום לקטינה ואינו מתיישב עם טובתה.

19. בהקשר זה אציין, כי אני ערה לחזקת הגיל הרך, אולם מצד שני, יש לזכור כי מדובר בקטינה בת כ- 5 חודשים בלבד ומימד הזמן בחייה שונה מאצל קטין אחר גדול יותר, כך

שלדידי היעדרות האב וביטול הנוכחות הרצופה שלו בחייה של בתו הקטינה מהווה חוסר גדול מבחינת הקטינה עצמה; נוכחות האב בחיי הקטינה דווקא בתקופה זו מחייה, הינו משמעותי ומתבקש לצורך התפתחותה התקינה של הקטינה.

זכותו הטבעית של האב לגדל את בתו הקטינה וזכותו לקחת חלק פעיל בחייה, ולצידה זכותה וטובתה של הקטינה לגדול במחיצת אביה הביולוגי ובתוך זה זכותה גם ליהנות מקשר ונוכחות רציפה של אביה בחייה.

בענין זה יפים הדברים שנכתבו לאחרונה ע"י כבוד השופט נ.הנדל בבית המשפט העליון בע"מ 6570/0 :

"...למותר לציין, כי שיתוף פעולה פורה וכן בין הצדדים ימקסם את טובתה של הקטינה. קיום הסדרי ראייה סבירים או רחבים בין המבקש לקטינה נחוצים גם נחוצים להתפתחותה התקינה. סיכול מפגשים אלו- בכל דרך שהיא-פוגע בטובתה ומכאן חשיבות היראתנותם ההדדית של ההורים יחד-לא אחד על חשבוננו של השני-לטיפול קשר בריא בין הקטינה להורה האחר ואף ביניהם, ולו על מנת לצעוד קדימה במטרה לקדם את טובתה. הטעם בדבר נעוץ בכך שאחד לא יוכל למלא מטרה זו ולהגשימה במלואה אלמלא השני יסייע לו. מוטב, כי לפחות בכל הקשור לטובת הקטינה ילכו השניים יחדיו..."

אם כן, המעבר בשלב זה לפחות עומד בניגוד לטובת הקטינה עצמה.

20. האם מצידה קמה ועברה כאמור לדרום, כאשר אף התרשמתי כי אינה מתחשבת בהשפעת המרחק הגיאוגרפי על המציאות החדשה שהיא יצרה: בעדותה השיבה כי לא חשבה שתצטרך להסיע את הקטינה לראות את אביה (עמ' 13 ש8-5), כאשר לשיטתה, האב יכול לבוא לראות הקטינה בדרום או כל מקום אחר, שכן הוא רווק, אינו עובד אין לו בעיות כלכליות ואין לו מחויבות לשום דבר (עמ' 13 ש9-11)! עמדה הממחישה את התעלמותה של הנתבעת מצרכי האב עצמו ואף מטובת הקטינה, ואשר אינה רואה חשיבות בקיום הקשר בין הקטינה לאביה.

בהקשר זה חשוב לציין כי הנתבעת מסרה בעדותה, כי אביה הביולוגי של בתה הבכורה (שהינה בת 8 כיום) אינו מקיים קשר איתה כיום, והוא ראה אותה בפעם אחרונה כשהייתה בת שנה, כאשר לטענתה הוא החליט להפסיק את הקשר (עמ' 8 ש11-18). לדידי, עצם העובדה שהאב של בתה הבכורה אינו בקשר עם בתו במשך שנים רבות ואינו נוטל חלק בחייה, מעיד כי הנתבעת אינה מודעת לחשיבות הקשר בין האב לקטינה ומחזק את החשש ואת הטענה של התובע שהנתבעת מעוניינת לנתק אותו מבתו הקטינה.

21. ודוק, לאם ישנה זכות לבנות חייה בעיר אחרת, להמשיכם ולשקמם במקום מגורים מרוחק, אך ככל שזכות זו אינה נסוגה מפני טובת הקטינה ועולה בקנה אחד עימה. במקרה דנן, ובהתחשב בכל האמור לעיל, סבורני, כי בהעתיקת האם למקום מגורים מרוחק כזה, בחרה להעמיד בראש את צרכיה היא דבר שאינו מתיישב עם טובת הקטינה ובכך שגתה, שכן במעבר זה יצטמצם הקשר בין האב לבתה הקטינה ובכך התעלמה מהנזק שייגרם לה עקב אובדן נוכחות האב בחייה.

מחובתו של הורה המחזיק בקטין, בן היתר, להבטיח קשר רצוף ושוטף בין הקטין אשר במשמורתו לבין ההורה השני, וזאת גם כאשר היחסים האישיים בין ההורים משובשים. מחובתו של הורה לדעת להבחין היטב בין רצונו הוא והאינטרסים האישיים שלו לבין טובתו של הקטין הנמצא בחזקתו.

22. לסיים - העתקת מקום המגורים לדרום, בשלב זה, בטרם נקבעה המשמורת ונקבעו הסדרי ראייה ובטרם הוגשו חוות דעת מקצועיות לעניין המשמורת הסדרי הראייה, אינה מתיישב עם טובת הקטינה.

למותר לציין, כי מעבר לטובת הקטינה, יש בכך גם מסר חינוכי להורים המבקשים לבצע מחטפים תוך כדי הליכים משפטיים וללא הסכמת ההורה האחר או אישור בית המשפט.

23. ודוק, מדובר בצו מניעה זמני כאשר בסופו של הליך, לאחר קבלת חוות דעת של גורמי מקצוע שונים, אין מניעה להגיע לתוצאה אחרת.

תוצאה:

24. לאור הנימוקים לעיל אני מורה כדלקמן:

א. ניתן בזאת צו מניעה זמני האוסר על האם להעביר את מקום המגורים של הקטינה לדרום.

אני מורה לאם להחזיר את הקטינה להתגורר במרחק של 60-70 ק"מ ממקום מגורי האב ב- xxx או לכל מקום שיסכים עליו האב.

ב. בשלב זה, מוזמן בזאת תסקיר מלשכת הרווחה במועצה איזורית מרום הגליל לענין המשמורת והסדרי הראיה.

התסקיר יוגש תוך 50 יום מהיום.

ג. אני מסמיכה את פקידת הסעד בהתאם לסעיפים 19 ו- 68 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות התשכ"ב-1962, לקבוע הסדרי ראיה זמניים בין האב לבין הקטינה.

העו"ס לסדי הדין תגיש דיווח בענין הסדרים אלה תוך 20 ימים מיום קבלת החלטה זו.

ד. בשלב זה ועד למתן החלטה אחרת, מאחר והנתבעת הביעה הסכמתה כי יתקיימו הסדרים בין התובע לקטינה ב- xxxx במקום מגורי הוריה, אני קובעת כי הסדרים אלה יתקיימו פעם בשבוע, ביום שישי בין השעות 11:00 עד שעה 14:00, במקום שתבחר הנתבעת ב-xxxx או בכל מקום אחר שיסכימו עליו הצדדים.

ה. אני מחייבת הנתבעת בהוצאות בקשה זו בסך של 2,500 ₪ בצירוף מע"מ כחוק.

המזכירות תמציא החלטה זו לב"כ הצדדים וכן לפקידת הסעד ב-xxxx.

ניתנה היום, ל' שבט תשע"ג, 10 פברואר 2013, בהעדר הצדדים.

ג'מילה ג'בארין כליפה, שופטת